

УКРАЇНЬСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА
Верховний Архієпископ Києво-Галицький

Вих. ВА 22/298

Аркуш 1 із 4-х

**РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ
БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА**

**Високопреосвященним архієпископам і митрополитам,
боголюбивим єпископам, всечесному духовенству,
преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам,
в Україні та на поселеннях у світі сущим**

*Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість,
що буде радістю всього народу (Лк. 2, 10).*

Христос народився! Славимо Його!

Дорогі в Христі!

Ділюся з вами великою радістю, бо «сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель, Він же Христос Господь» (Лк. 2, 11). Для нас, що віримо в Господа Ісуса, святкувати Різдво Христове – це відкритися радості, яка триває вічно. Божий Син стає одним із нас – з нами Бог!

У житті ми не раз переживаємо радісні чи приємні події: народження дитини, весілля, особливий успіх, вечерю з близькими та друзями тощо. Проте життєвий досвід нам підказує, що такі моменти бувають дуже крихкими: мить – і те, що приносило нам радість і задоволення, безповоротно кане в небуття, а ми залишаємося сам на сам із болем, смутком і розчаруванням. Причин для такої раптової зміни є чимало: секунда не уважності, аварія, хвороба, людська злоба або ж війна, як бачимо на долі нашого многотраждального народу.

І все ж, ми сьогодні звіщаємо одне одному радість, якої нас не може позбавити жодне земне випробування і нещастя, – непереможну радість Христового Різдва. Це не миттєве переживання чогось, не розваги, які дають змогу на якийсь час втекти від буденної чи навіть жорстокої реальності. Радість Різдва Христового – це занурення в дійсність самого Бога. Син Божий входить у людське життя, людську реальність і переймає на себе крихкість і драму людського буття, аби вносити в людські горизонти небесну перспективу: «І вмить пристала до ангела велика сила небесного війська, що хвалила Бога й промовляла: "Слава на висотах Богу й на землі мир людям Його впоодобання"» (Лк. 2, 13-14).

Різдво Христове запрошує нас на зустріч із Богом, який надходить як Спаситель світу, – на зустріч, що несе небесну радість. Проте, готуючись до неї, ми неминуче усвідомлюємо власну неміч і негідність, які породжують у нас страх. Сам собою цей страх не є чимось поганим, якщо випливає з покори створіння перед своїм Творцем, учня перед своїм Учителем, слуги перед своїм Господом. На Божественній Літургії служитель запрошує вірний народ до Святого Причастя словами: «Зі страхом Божим і вірою приступіть». Свідомість наших гріхів і немочей має вести не до паралічу, а до покаяння і дії. Саме тому ангел каже пастухам, переляканим світлим видінням Божої слави: «Не бійтеся!». Господь долає нашу гріховність і неміч. І тому людина *не повинна боятися* небесної радості. Ми покликані до радості – справжньої, щирої, глибокої, вічної. Вона дається нам як щедрий Божий дар. У цьому полягає глибоке значення воплощення Божого Сина – Він стає одним із нас, щоб прокласти нам дорогу до радості Отця свого й нашого.

Тому, попри всі свої обмеження, тривоги і страхи, людина покликана *цю радість прийняти*, відкрити для неї своє серце. Ангел пояснює, як її розпізнати: «І ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах» (Лк. 2, 12). Всемогутній Бог дає себе пізнати «не в царській палаті, а межі бидляти, у пустині, у ясині...», як співаємо в колядці. Про це пише Апостол народів, коли змальовує контраст між Божою і людською мудрістю: «Бо, нібито немудре Боже – мудріше від людської мудрости, і немічне Боже міцніше від людської сили» (1 Кор. 1, 25). Божа дорога до справжньої радості проходить через неміч і терпіння, як зауважує той же св. Павло: «Отож, я краще буду радо хвалитися своїми немочами, щоб у мені Христова сила перебувала» (2 Кор. 12, 9).

Відтак людина покликана *різдвяною радістю ділитися*: «Пастухи один до одного заговорили: "Ходім лишень до Вифлеєму та подивімся на ту подію, що Господь об'явив нам". І пішли вони притьмом і знайшли Марію, Йосифа й дитятко, що лежало в яслах. Побачивши Його, вони розповіли, що їм було сказано про це хлоп'ятко; і всі, хто чув їх, дивувались тому, що пастухи їм оповідали» (Лк. 2, 15–18). Дорогі брати і сестри, хоч би де ми перебували, щиро ділімося радістю народження нашого Спаса, щоб вона справді стала «радістю всього народу».

Святкуючи Різдво Христове з року в рік, ми заглиблюємося в таїнство воплощення Сина Божого в людській історії, що з Хрещенням Русі-України стало інтегральною частиною історії нашого народу. Цього року, коли в українському небі ворог намагається приглушити сяйво різдвяної зорі своїми ракетами і бомбами, нам варто звертати увагу не на календар, не на астрономічні явища, а на те, що Христос сьогодні прийшов, щоб народитися в тілі замученої, розп'ятої і пораненої України. Можливо, це звучить парадоксально, але наша перемога в цій війні настане силою не могутніх цього світу, а новонародженого Божого Дитяти, про якого провіщав Ісаї: «Бо хлоп'ятко нам народилося, сина нам дано; влада на плечах у нього; і дадуть йому ім'я: Чудесний поради́к, сильний Бог, Отець довічний, Князь миру» (Іс. 9, 5).

Святкувати Різдво означає не боятися небесної радості серед моря сліз і крові. Дозволити різдвяній радості вселитися в наші серця – це запорука нашої стійкості й незламності, нашої здатності переборювати всі життєві виклики, як це пояснює св. Павло: «Умію бути в упокоренні, умію бути і в достатку: в усьому й в усіх обставинах я звик і насичуватися, і голодувати, жити в достатках і терпіти злидні. Я можу все в тому, хто укріплює мене» (Флп. 4, 12–13).

Тепер, під час війни, ми маємо святкувати Різдво більше, ніж будь-коли – урочисто і відкрито, колядуючи з радістю – як вдома і в парафіяльних храмах, так і на вулицях наших міст та сіл:

*Благослови нас, Дитятко Боже,
Дари нас нині любов'ю,
Най ціла сила пекла не зможе
Нас розділити з Тобою.
Благослови нас, ми Твої діти,
Христос родився! Славіте!
Христос родився! Славіте!*

Прийнявши силу народженого Божого Сина, ми покликані ділитися нею з нашими братами і сестрами для зміцнення їхньої віри, підтвердження надії і скріплення любові. Спів коляди – це не проведення гучної вечірки. Колядувати – це ділитися силою і радістю Христового Різдва, у якому Господь Бог від початку заклав обітницю пасхального тріумфу. Саме тому з віри у вочлоченого Христа, нашого розп'ятого і воскреслого Спасителя, багато поколінь наших предків черпали наснагу та силу до боротьби з поневолювачами і загарбниками. Пригадаймо, як прабатьківською колядою скріплювалися для боротьби з ворогом наші повстанці в криївках та в'язні сталінських концтаборів, як колядувала наша підпільна Церква, незважаючи на репресії комуністичної влади. Коляда в ті темні часи ставала гімном перемоги над ніччю атеїзму та безбожництва, пророцтвом про неминуче падіння тюрми народів – Радянського Союзу. Сьогодні нехай колядує українське військо на фронті. Нехай колядують наші полонені, поранені й ті брати і сестри, які перебувають на тимчасово окупованих територіях. Нехай у їхніх устах радість різдвяної коляди перетвориться на гімн перемоги над російським загарбником. Нехай колядують наші міста і села, наші віруючі родини в Україні та на поселеннях, наші волонтери та активісти. Нехай ця коляда стане простором солідарності і ділення нашими дарами – духовними і дочасними. Нехай наші різдвяні дари на коляду будуть особистим внеском у підтримку українського війська та допомоги постраждалим від війни.

Дорогі брати і сестри! Із Різдрвом Христовим сердечно вітаю вас усіх: від Сходу до Заходу, від Півночі до Півдня – в Україні і на поселеннях, на всіх континентах світу. В особливий спосіб еднаюся з нашими воїнами на фронті. Обіймаю вас різдвяною радістю і дякую вам за мужність і героїзм. Обіймаю тих, кого війна змусила покинути домівку чи навіть рідну землю. Обіймаю наших поранених, як військових, так і цивільних. Зі сльозами обіймаю тих, хто втратив рідних і близьких у році, що минає.

Ділюся словами любові й підтримки з кожним, хто перебуває в полоні чи на тимчасово окупованих територіях, хто терпить катування і наругу окупанта й не має змоги приготувати собі різдвяної вечері чи на Різдво молитися в рідному храмі. Щиро вітаю зі святом наших волонтерів і тих, хто служить і працює для ліквідації наслідків війни та забезпечення життя наших мирних міст і сіл, зокрема лікарів, рятувальників та енергетиків.

Від щирого серця бажаю всім вам справжньої радості дітей Божих, смачної куті, веселих свят Різдва Христового та щасливого, переможного, мирного і благословенного прийдешнього року!

Христос народився! Славимо Його!

Дано в Києві,

при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого отця нашого Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця,
19 (6) грудня 2022 року Божого